

ната група от Плужна. Понеже позицията е между два рида, за да вземе по-голямо пространство и да не даде възможност на врага да ги обгради пътно, четата се разделя по всяка вероятност на три групи, вече без да се гледа кой от коя десятка или чета е. Хаджи Димитър остава в центъра, Караджата е в дясното, групата на Мавро - в ляво. По обед битката позатихва, придвижена с призови за предаване, за да се възобнови с по-голямо ожесточение след обед. Отделението на Караджата се спуска надолу по поляната, където сега е издигнат паметника. Там то е обкръжено от три страни. За втори път се стига до ръкопашен бой. Особено храбро се сражава Караджата. Силите обаче са неравни. Голяма част от четниците са избити, а Караджата, ранен на няколко места и омаломощен е пленен и заведен в с. Плужна.

Загубата на енергичния и неуморим войвода е голям морален удар за четата. Ръководството се поема само от Хаджи Димитър, който събира оцелелите четници и успява да заеме по билото по-изгодна и почти непревземаема позиция. За ранените е отделено място в един ров. Хаджията с възмущение отхвърля предложението да остане при ранените.

След като не успява да накара четниците да се предадат, като използва за аргумент пленяването на Караджата, врагът замисля коварен план. То изпраща напред група българи, за да ги използва като прикрытие. Търдото намерение на четата да се разправи с тях и силните думи, с които ги посреща Хаджи Димитър, дават своя резултат - групата се разбягва.

Въпреки, че турските власти съсредоточават срещу останалата на половина чета около 4000 души, не успяват да я унищожат. За всяка четническа глава властта обещава по 3 жълтици. Четата издържа и в това сражение, но с цената на значителни загуби. Тук падат убити знаменосца на четата на Караджата Георги Чернев, Коста Евтимов, Петър Вълчев, Никола Красналиев, вероятно Симеон Милков, пленен е Георги Кавлаков. На мястото на сражението остават ранените Божил Димитров и Димитър Попников също пленен. След сражението в четата остават 58 души или тя загубва 26 души